

Amrita
Koetiram

NIEUWSBRIEF

- 8 -

JUNI 2006

Bakstenen van hoop

Door Nath, 21, Duitsland

Twee jaar geleden - tijdens Amma's bezoek aan München - bestond mijn seva uit de opvang van jongeren die Amma's programma kwamen bijwonen. Aangezien de meesten van hen enkel meegekomen waren met hun ouders wisten ze niet goed hoe ze de tijd moesten doorbrengen, dus nodigde ik hen uit om deel te nemen aan enkele activiteiten als Aikido-training, bhajanlessen, een vraag- en antwoordsessie met Br. Shubhamrita, één van Amma's senior discipelen enz. Aangezien dit de eerste keer was dat een dergelijk programma voor de jeugd georganiseerd werd, was ik nogal nerveus over de reacties die ik zou krijgen. De tweede dag van het programma, toen ik Amma assisteerde tijdens darshan, vroeg ze mij plots hoe het ging met deze jeugdgroep. Ik vertelde haar dat alles op wieltjes liep. Amma moedigde mij aan om door te zetten en vertelde mij over een project dat één van haar Brahmachari's (inwonende discipel van haar ashram in India) uit Japan al enkele jaren organiseert: elk jaar trekken zo'n 200 Japanse studenten naar India als vrijwilliger in Amma's Amrita Koetiram project. Ze brengen er twee weken door in een afgelegen gebied waar ze huizen bouwen en terzelfdertijd de Indische cultuur, mensen en gewoonten leren kennen. Ze vertelde mij vervolgens dat dergelijke projecten in de toekomst ook voor de Duitse jongeren georganiseerd konden worden. Door dit voorval begon ik natuurlijk na te denken over manieren om Duitse jongeren naar India te brengen om Amma's huizen te helpen bouwen. Mijn ideeën begonnen vorm aan te nemen door de ervaring van mijn reis naar Amritapuri, Amma's hoofdashram in India, in de zomer van 2005.

Toen werden er door de ashram heel wat huizen gebouwd voor de slachtoffers van de tsoenami. Langs de smalle strook land tussen de binnenwateren en de zee, waar de ashram zich bevindt, kon men nog de sporen van de tsoenami zien: veel huizen waren uit elkaar gevallen, waardoor veel families zonder huis of hoop achterbleven. Hier en daar was een tijdelijke schuilplaats te zien, waar honderden mensen verschillende maanden lang een piepkleine ruimte moesten delen. Maar er waren ook tekenen van hoop langs de kant van de weg: de meeste Amrita Koetiram huizen, die in dit gebied gebouwd werden, waren niet weggeveegd door de reusachtige golven die over hen heen gespoeld waren. En nog veelbelovender waren de

grote stapels bakstenen die langs de weg opgestapeld waren - ze zouden spoedig getransformeerd worden in huizen, nieuwe hoop voor hen die alles kwijtgeraakt waren.

Elke dag organiseerden de ashrambewoners twee tochten om iedereen de kans te geven aan de bouwwerken deel te nemen. De eerste tocht begon om 5 uur 's ochtends en de tweede om 7 uur. Ze keerden terug tegen etenstijd, zo rond 1 uur 's middags. Er was zelfs een tocht waaraan enkel Indische Brahmachari's (Amma's vrouwelijke discipelen) deelnamen - deze startte 's avonds en ging heel de nacht door, dus keerden ze slechts tegen zonsopgang naar de ashram terug, wanneer de volgende ploeg weer vertrok. Ongeveer 10 tot 20 internationale bezoekers namen gewoonlijk deel aan de dagtochten. We werden vergezeld door enkele Indische Brahmachari's en ook twee van Amma's senior discipelen - Swami Amritatmananda en Swami Turyamritananda - ik was erg verrast Swami Amritaswarupananda elke dag zes uur lang bakstenen te zien dragen, omdat ik hem enkel kende van het podium waar hij Amma elke avond begeleid bij het zingen van haar mooie bhajans (devotionele liederen) en ik had niet verwacht hem dit "lagere" werk te zien uitvoeren. Ik weet dat Amma's swami's allemaal belangrijk werk te verrichten hebben in haar uitgebreide netwerk van liefdadigheidsinstellingen. Maar door deel te nemen aan deze "baksteenseva"-tochten, zoals ze genoemd werden, gaven

ze een fantastisch voorbeeld door aan te tonen dat er geen verschil is tussen de soorten werk die je verricht - of het nu Amma's tournees organiseren is, samen met haar zingen op het podium of steen na steen dragen om zusters en broeders in nood te helpen. Eigenlijk was de sfeer op de bouwwerf altijd erg opgewekt en vrolijk. Alhoewel iedereen hard werkte werd er ook veel gelachen. Als we de kans krijgen om ons steentje bij te dragen aan Amma's grote missie vult dat ons hart met vreugde, enthousiasme en ware tevredenheid. De bouwwerf waar we werkten veranderde elke dag, maar vaak kwamen de dorpsbewoners naar buiten om mee te helpen, en stelden ze hun badkamer en veranda ter beschikking, zodat we konden rusten en de swami's voor een ontbijt konden zorgen. Deze interactie met de dorpelingen vormde een heel inspirerend en mooi onderdeel van deze tochten.

Toen ik in januari terugkeerde naar Amritapuri was bijna al het bouwwerk in het gebied rond de ashram voltooid. De "baksteenseva"-tochten startten nog elke ochtend om 7 uur en veel internationale volgelingen namen er nog steeds aan deel. Ook ik was erg blij dat ik opnieuw de kans kreeg om een instrument in Amma's handen te zijn door de noodlijdenden te helpen en enkele uren door te brengen met deze inspirerende seva. En de indrukken die ik opdeed tijdens de busreizen naar de bouwwerf waren overweldigend: het landschap van de strandweg was compleet veranderd: er waren geen bakstenen of beschadigde huizen meer, maar wel een ontelbaar aantal mooie huizen met twee verdiepingen. Het was net een droom die werkelijkheid geworden was. Amma en al die mensen die onzelfzuchtig werk verrichten voor de bouw, hadden een nieuw dorp gebouwd - net, mooi en welvarend. Ik probeerde mezelf in de huid van één van de dorpelingen te verplaatsen: stel je voor dat je heel je leven doorbracht in een kleine hut van kokospalmbladeren die opeens weggeveegd werd door de tsoenami, waardoor je dakloos en volledig wanhopig achterbleef. Plotseling, uit het niets, komt er iemand die maandenlang voor jou zorgt, en jou voorziet van voedsel, medische hulp, kleding, onderdak, geld om huishoudartikelen te kopen, gratis onderwijs voor de kinderen enz. En bovendien belooft deze persoon jou een nieuw huis te geven - geen nieuwe hut van kokospalmbladeren, maar één van beton, met vier kamers, keuken en toilet. Bovendien zal je ook een tuintje krijgen en wat zaadjes om zelf groenten te kweken, zodat je zelfstandig kunt zijn en voldoende te eten hebt. Er lijkt

geen einde te komen aan de details waar Amma rekening mee gehouden heeft. Ik veronderstel dat veel dorpelingen niet echt konden geloven wat hen overkwam. Ze zijn zo overweldigd en dankbaar voor al wat ze ontvingen dat ze de tsoenami nu een "blessing in disguise" (vermomde zegening) noemen. Veel van deze eenvoudige mensen gaven niet veel om Amma of haar organisatie en leefden verder zoals ze dat gewoon waren, alhoewel

één van de grootste liefdadigheidsorganisaties van India zich naast hun huizen bevond. Maar wanneer Amma nu naar het buitenland vertrekt kan men honderden mensen met olielampjes voor hun huis een rij zien vormen langs de kant van de weg, waarmee ze hun respect en dankbaarheid uitdrukken. Amma heeft niet enkel een hoop huizen herbouwd - ze heeft het hart van ontelbaar veel mensen geraakt en getransformeerd door hen te zegenen met de ervaring van onzelfzuchtige liefde, een liefde die gewoon wil geven en er niets voor terugvraagt.

Tot hiertoe hebben 1.300 families een nieuw huis ontvangen in het gebied rond de ashram, 50 huizen moeten nog afgewerkt worden. Maar zoals jullie weten is dat niet alles. In totaal 6.300 tsoenamihuizen zullen gebouwd worden in India en Sri Lanka, bovenop de 125.000 huizen die Amma met haar Amrita Koetiram project zal bouwen. De uitgestrektheid en verhevenheid van dit project gaan mijn voorstellingsvermogen te boven.

Wel, mijn droom is er nog steeds en het gedachtenzaadje om Amma's hulp aan de daklozen te ondersteunen is ontsproten en kreeg zijn eerste wortels en blaadjes:

Eén "wortel" is het wafelproject van onze sat-sangvereniging in München: de afgelopen 12 maanden werd er maandelijks geld ingezameld in het stadscentrum van München om Amma's huizenproject te steunen door wafels te bakken en deze uit te delen aan de voorbijgangers in ruil voor een donatie. We starten om 9 uur 's ochtends en gaan door tot 8 uur 's avonds. Steeds meer jongeren voelen zich geïnspireerd om mee te helpen aan dit project, zodat een groot deel van de vrijwilligers jongeren zijn uit Amma's jongerengroep in München. (ga naar www.youth.amma.de voor meer informatie) Iedere keer dat we deze geldinzameling doen vergaren we genoeg geld om bijna twee huizen te bouwen. Mijn uiteindelijke wens is dat we ooit in staat zullen zijn om zelf genoeg geld in te zamelen voor enkele huizen en dan samen naar India te gaan om zelf, steen na steen, huizen te bouwen. Ik hoop dat ik deze zomer zo'n reis kan organiseren. Ik weet zeker dat dit voor ieder van ons een zeer inspirerende en diepgaande ervaring zou zijn, ons blikveld zou verruimen en ons zou inspireren om een leven van dienstbaarheid aan de wereld te blijven leiden.

*Om Lokah Samastah Sukhino Bhavantu
Mogen alle levende wezens het geluk en de vrede vinden*